

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kahdeksas jaosto)

16 päivänä lokakuuta 2014*

Valtiontuki — Sähkö — Suosituimmuustariffi — Päätös, jossa tuki todetaan yhteismarkkinoille soveltumattomaksi ja määrätään perimään se takaisin — Etu — Perusteluvollisuus — Tuen suuruus — Uusi tuki

Asiassa T-177/10,

Alcoa Trasformazioni Srl, kotipaikka Portoscuso (Italia), edustajinaan asianajajat M. Siragusa, T. Müller-Ibold, F. Salerno, G. Scassellati Sforzolini ja G. Rizza,

kantajana,

jota tukee

Italian tasavalta, asiamiehenään G. Palmieri, avustajanaan avvocato dello Stato S. Fiorentino,

väliintulijana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään V. Di Bucci ja M. É. Gippini Fournier,

vastaajana,

jossa vaaditaan kumottavaksi valtiontuista C 38/A/04 (ex NN 58/04) ja C 36/B/06 (ex NN 38/06), jotka Italia on toteuttanut Alcoa Trasformazionin hyväksi, 19.11.2009 tehty komission päätös 2010/460/EY (EUVL 2010, L 227, s. 62),

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja D. Gratsias sekä tuomarit M. Kancheva ja C. Wetter (esittelevä tuomari),

kirjaaja: johtava hallintovirkamies J. Palacio González,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 12.12.2013 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

tuomion

Asian tausta

- 1 Kantaja eli Alcoa Trasformazioni Srl on Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, joka omistaa kaksi primaarialumiinia tuottavaa tehdasta, jotka sijaitsevat Portovesessa Sardiassa (Italia) ja Fusinassa Venetossa (Italia). Alumix SpA myi yksityistämisen yhteydessä nämä tehtaat kantajalle.
- 2 Muille jäsenvaltioille ja muille asianomaisille Italian valtion tuesta Alumixille [EY] 88 artiklan [2] kohdan mukaisella ilmoituksellaan, joka annettiin tiedoksi Italian tasavallalle ja julkaistiin 1.10.1996 (EYVL C 288, s. 4; jäljempänä Alumix-päätös), Euroopan yhteisöjen komissio – tutkittuaan Alumixin hyväksi tämän yksityistämisen yhteydessä toteutetut eri toimenpiteet, joihin kuului Italian perinteisen sähköntoimittajan Ente nazionale per l'energia elettrica (ENEL) myöntämä sähkön suosituimmuustariffi kantajan hankkimille tehtaille – katsoi kyseisestä tariffista, jota sovellettiin 31.12.2005 saakka, että kyseessä ei ollut EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu valtioneuvosto. Komissio totesi tästä muun muassa, että ”kun ENEL sovelsi [kantajan hankkimissa tehtaissa tapahtuvaan] primaarialumiinin tuotantoon laskutustariffia, joka kattaa sen muuttuvat kustannukset ja osan sen kiinteistä kustannuksista, se menetteli [tavanomaisin markkinaehdoin toimivan toimijan tavoin], koska näillä tariffeilla voitiin toimittaa sähköä sen tärkeimmille teollisuusasiakkaille alueilla, joilla oli merkittävää sähköntuotannon ylikapasiteettia”.
- 3 Autorità per l'energia elettrica e il gas (sähkö- ja kaasunenergiasta vastaava Italian viranomainen, jäljempänä AEEG) siirsi sähkötariffin hallinnoinnin paikallisille jakelijoille 29.12.1999 tehdyllä päätöksellä nro 204/99. Tämän jälkeen sähkön toimittamisesta kantajalle laskutti ENEL eli tämän paikallinen sähkönjakelija perustariffin eikä enää 19.12.1995 annetun ministeriön asetuksen (GURI nro 39 16.2.1996, s. 8, jäljempänä vuoden 1995 asetus) 2 §:ssä tarkoitetun tariffin, jota – kuten edellä todettiin – sovellettiin 31.12.2005 saakka, mukaisesti. Kyseisen tariffeissa olleen eron kompensoimiseksi ENEL myönsi kantajalle hyvityksen, joka mainitaan tämän sähkölaskussa ja joka rahoitettiin kantamalla veronluonteinen maksu kaikilta Italian sähkökäyttäjiltä.
- 4 AEEG:n 9.8.2004 tekemällä päätöksellä nro 148/04 sähkötariffin hallinnointi annettiin paikallisten sähkönjakelijoiden sijasta julkisen elimen Cassa Conguaglio per il settore elettrico (Italian sähköalan tasauskassa, jäljempänä tasauskassa) tehtäväksi. Tämän perusteella tasauskassa hyvitti itse kantajalle ENELin tältä laskuttaman tariffin ja vuoden 1995 asetuksessa säädetyn tariffin erotusta vastaavan summan samalla veronluonteisella maksulla kannetuina varoin.
- 5 Tämän jälkeen 6.2.2004 annettiin ensiksi ministerineuvoston presidentin asetus (GURI nro 93, 21.4.2004, s. 5, jäljempänä vuoden 2004 asetus) ja tämän jälkeen 14.3.2005 asetus nro 35 (GURI nro 111, 14.5.2005, s. 4), joka muuttamisen jälkeen muunnettiin laiksi 14.5.2005 annetulla lailla nro 80 (GURI nro 91, 14.5.2005, Supplemento ordinario; jäljempänä vuoden 2005 laki). Vuoden 2004 asetuksen 1 §:llä pyrittiin ulottamaan sähkön suosituimmuustariffit muun muassa Portovesme Srl:ään ja Eurallumina SpA:han. Vaikka voitaisiinkin tulkita, että sen tarkoituksena oli myös kantajaan sovelletun suosituimmuustariffin soveltamisen jatkaminen vuoden 2007 kesäkuuhun saakka, sitä ei tosiasiaa sovellettu kantajaan, johon sovellettiin edelleen vuoden 1995 asetusta vuoden 2005 lain, jolla jatkettiin 31.12.2010 saakka kantajan kahteen tehtaaseen sovellettua suosituimmuustariffia, 11 §:n 11 momentin voimaantuloon saakka.
- 6 Oli tarkoitus, että AEEG tarkistaisi kyseistä tariffia vuosittain, ja se teki 13.10.2005 päätöksen nro 217/05, jonka mukaan suosituimmuustariffia korotettaisiin 1.1.2006 lähtien Frankfurt-am-Mainin (Saksa) ja Amsterdamin (Alankomaat) pörssiessä kirjattujen hintojen mahdollisten korotusten mukaan siten, että korotus olisi enintään neljä prosenttia vuodessa.
- 7 Komissiolle ei ilmoitettu vuoden 2004 asetuksesta eikä vuoden 2005 lain 11 §:n 11 momentista.

- 8 Komissio aloitti Italian tasavallalle 19.7.2006 päivätyllä kirjeellä tiedoksi annetulla päätöksellä EY 88 artiklan 2 kohdassa määrätyn menettelyn, joka koski valtiontukea C 36/06 (ex NN 38/06) – Sähkön suosituimmustariffit Italian energiavaltaisille teollisuudenaloille (tiivistelmä: EUVL C 214, s. 5; jäljempänä 19.7.2006 tehty päätös).
- 9 Kantaja nosti yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa 29.11.2006 kanteen, jossa se vaati ensisijaisesti kyseisen päätöksen kumoamista siltä osin kuin se koski kantajan kahdelle primaarialumiinia tuottavalle tehtaalle myönnettyä sähköntoimitustariffia tai toissijaisesti kyseisen päätöksen kumoamista siltä osin kuin komissio luokitteli siinä kyseisen tariffin sääntöjenvastaiseksi uudeksi tueksi.
- 10 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kanteen asiassa T-332/06, Alcoa Trasformazioni v. komissio, 29.11.2006 antamallaan tuomiolla (ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa). Kyseinen tuomio pysytettiin muutoksenhaussa asiassa C-194/09 P, Alcoa Trasformazioni v. komissio, 21.7.2011 annetulla tuomiolla (Kok., s. I-6311).
- 11 Muodollinen tutkintamenettely johti valtiontuista C 38/A/04 (ex NN 58/04) ja C 36/B/06 (ex NN 38/06), jotka Italia on toteuttanut Alcoa Trasformazionin hyväksi, 19.11.2009 tehtyyn komission päätökseen 2010/460/EY (EUVL 2010, L 227, s. 62; jäljempänä riidanalainen päätös), jonka 1 artiklassa todetaan yhteismarkkinoille soveltumattomaksi valtiontuki, jonka Italian tasavalta sääntöjenvastaisesti kantajalle 1.1.2006 lähtien myönsi.
- 12 Riidanalaisessa päätöksessä komissio katsoi, että sekä analyysi, jonka se oli hyväksynyt Alumix-päätöksessä, että Italian viranomaisten ja kantajan toimittamat laskelmat sen osoittamiseksi, että kantajalle myönnetty suosituimmustariffi oli edelleen Alumix-päätöksessä hyväksytyjen kriteerien mukainen, olivat merkityksettömiä. Se totesi, että takaisin perittävän tuen määrä vastasi kaikkien niiden hyvitysten summaa, jotka tasauskassa oli maksanut kantajalle.
- 13 Venetosta sijaitsevasta tehtaasta komissio totesi riidanalaisen päätöksen 2 artiklassa, että tuen takaisin periminen koski ajanjaksoa 1.1.2006-19.11.2009, joista jälkimmäinen on päivämäärä, jona riidanalainen päätös tehtiin. Sardiniassa sijaitsevan tehtaan osalta komissio velvoitti yksinomaan osittaiseen takaisinperintään, joka koski ajanjaksoa 1.1.2006-18.1.2007.
- 14 Kannekirjelmän liitteestä 1 A ilmenee, että riidanalainen päätös annettiin tiedoksi kantajalle 12.2.2010.

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

- 15 Kantaja on nostanut unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 19.4.2010 toimittamallaan kannekirjelmällä nyt käsiteltävänä olevan kanteen.
- 16 Erillisellä asiakirjalla, joka toimitettiin unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 22.5.2010, kantaja teki välitoimihakemuksen riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämiseksi siltä osin kuin se koskee tukea C 36/B/2006 (ex NN 38/2006), ja se vaati tässä yhteydessä myös komission velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 17 Unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 8.1.2010 toimittamallaan asiakirjalla Italian tasavalta pyysi saada osallistua tähän oikeudenkäyntiin tukeakseen kantajan vaatimuksia.
- 18 Unionin yleisen tuomioistuimen presidentin asiassa T-177/10 R, Alcoa Trasformazioni v. komissio, 9.7.2010 antamalla määräyksellä (ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa) välitoimihakemus hylättiin ja oikeudenkäyntikuluista määrättiin lausuttavaksi myöhemmin.
- 19 Komissio toimitti vastineensa unionin yleiseen tuomioistuimeen 4.8.2010.

- 20 Unionin yleisen tuomioistuimen ensimmäisen jaoston puheenjohtaja hyväksyi Italian tasavallan väliintulohakemuksen 13.9.2010 antamallaan määräyksellä.
- 21 Italian tasavalta toimitti väliintulokirjelmänsä unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 26.11.2010.
- 22 Kantajan vastauskirjelmä – menettelysääntöjen ja -ohjeiden mukaisessa versiossaan – toimitettiin unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 1.12.2010.
- 23 Kantajan huomautukset väliintulokirjelmästä vastaanotettiin unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamossa 1.2.2011.
- 24 Vastaajan vastauskirjelmä ja komission huomautukset väliintulokirjelmään toimitettiin unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 1.3.2011.
- 25 Unionin tuomioistuimen presidentin asiassa C-446/10 P(R), Alcoa Trasformazioni, 14.9.2011 antamalla määräyksellä (ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa) hylättiin valitus edellä mainitusta 9.7.2010 annetusta määräyksestä Alcoa Trasformazioni v. komissio.
- 26 Koska unionin yleisen tuomioistuimen jaostojen kokoonpanoa muutettiin, esittelevä tuomari nimettiin kuudenteen jaostoon, jolle tämä asia näin ollen siirrettiin. Tämän jälkeen käsiteltävä asia annettiin samassa jaostossa olevalle toiselle esittelevälle tuomarille.
- 27 Koska osa unionin yleisen tuomioistuimen jäsenistä vaihtui, esittelevä tuomari siirrettiin kahdeksanteen jaostoon, jolle tämä asia näin ollen siirrettiin.
- 28 Unionin yleinen tuomioistuin (kolmas jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn.
- 29 Kantajan ja komission lausumat ja vastaukset unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin kuultiin 12.12.2013 pidetyssä istunnossa. Italian tasavalta, joka oli väliintulijana asianmukaisesti kutsuttu paikalle, ei ollut läsnä suullisessa käsittelyssä, vaikka se ei ollut ilmoittanut asiasta unionin yleiselle tuomioistuimelle.
- 30 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin
- kumoaa riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin se koskee tukea C 36/B/06 (ex NN 38/06)
  - velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 31 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin
- hylkää kanteen
  - velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 32 Italian tasavalta vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin hyväksyy kanteen.

Oikeudellinen arviointi

- 33 Kantaja esittää kanteensa tueksi kuusi kanneperustetta.

- 34 Näistä ensimmäinen perustuu siihen, että tuki katsottiin sääntöjenvastaisesti valtiontueksi, vaikka kantaja ei saanut siitä etua, toinen tuen määrän virheelliseen määrittelyyn perustuvaan sääntöjenvastaisuuteen, jos unionin yleinen tuomioistuin hyväksyy valtiontueksi luokittelun, kolmas niin ikään siinä tapauksessa, että edellä mainittu luokittelu vahvistetaan, toimintatueksi luokittelun virheellisyyteen, koska kyseessä on yhteismarkkinoille soveltuva aluetuki, ja vaikka katsottaisiin, että kyseessä oli toimintatuki, sen hyväksyttävyyteen alueellista valtiontukea koskevien suuntaviivojen (EYVL 1998, C 74, s. 9) perusteella, neljäs hyvän hallinnon periaatteen loukkaamiseen ja yhteismarkkinoille soveltuvia alueellisia valtiontukia koskevien perussopimuksen määräysten rikkomiseen, viides luottamuksensuojan periaatteen loukkaamiseen ja kuudes olennaisten menettelymääräysten rikkomiseen.
- 35 Unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että ensin on tarkoituksenmukaista tutkia kuudetta kanneperustetta, joka koskee olennaisten menettelymääräysten rikkomista.

Olennaisten menettelymääräysten rikkomista koskeva kuudes kanneperuste

- 36 Ensiksi on lausuttava kuudennen kanneperusteen, joka on komission mukaan jätettävä tutkimatta, tutkittavaksi ottamisesta.
- 37 Komission mukaan kyseinen kanneperuste on esitetty niin suppeasti, ettei se täytä unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan vaatimuksia. Kannekirjelmän ja vastauksen tarkastelusta ilmenee kuitenkin, että vaikka esitys on erittäin suppea, kantaja esittää kanneperusteen, jossa on kaksi selvästi yksilöitävissä olevaa osaa, joista ensimmäinen koskee 19.7.2006 tehdyn päätöksen väitetyn pätemättömyyden vaikutuksia riidanalaisen päätöksen laillisuuteen (kannekirjelmän 271 kohta) ja toinen kyseisen päätöksen perustelujen puuttumista (kannekirjelmän 272 kohta ja vastauksen 73 ja 74 kohta). Tämä kanneperuste on näin ollen otettava tutkittavaksi.
- 38 Seuraavaksi on näin ollen tarkasteltava vuorollaan kuudennen kanneperusteen kahta osaa.

Kuudennen kanneperusteen ensimmäinen osa, joka koskee menettelyvirhettä, joka liittyy siihen, että 19.7.2006 tehty päätös on pätemätön

- 39 Kantaja väittää, että ”SEUT 108 artiklan 2 kohdan mukaisesti tehty lopullinen päätös [voitiin] tehdä laillisesti vain, jos päätös muodollisen kontradiktorisen tutkintamenettelyn aloittamisesta oli pätevä” ja että ”jos päätös tutkintamenettelyn aloittamisesta kumotaan, kumoamisella on niin ikään vaikutuksia riidanalaiseen päätökseen, jonka osalta olennaista menettelymääräystä ei ole täytetty”.
- 40 Kun kantajaa oli kehoitettu lausumaan päätelmästä, joka sen mukaan on tehtävä edellä mainitussa asiassa Alcoa Trasformazioni v. komissio, 25.3.1999 annetusta tuomiosta, joka pysytettiin edellä mainitussa asiassa Alcoa Trasformazioni v. komissio, 21.7.2011 annetulla tuomiolla, jossa katsottiin, että 19.7.2006 tehty päätös oli täysin laillinen, se kuitenkin totesi suullisessa käsittelyssä, että se luopuisi kuudennen kanneperusteen ensimmäisestä osasta, mikä merkittiin suullisen käsittelyn pöytäkirjaan.

Perusteluvollisuuden laiminlyöntiä koskeva kuudennen kanneperusteen toinen osa

- 41 Kuudennen kanneperusteen toisella osalla kantaja väittää, että perusteluvollisuutta on laiminlyöty. Se väittää tästä, että ”[riidanalaisen] päätöksen keskeisissä kohdissa perusteluvollisuutta on laiminlyöty vakavasti ja monilla tavoin” (kannekirjelmän 272 kohta), ja se viittaa ”neljässä ensimmäisessä kanneperusteessa esitettyyn” (kannekirjelmän sama kohta).

- 42 Aluksi on hylättävä komission oikeudenkäyntiväite, joka koskee tämän kanneperusteen toista osaa ja jonka mukaan kantajan argumentit koskevat yksinomaan perustelujen merkityksellisuutta eivätkä perustelujen riittävyttä tai riittämättömyyttä. Perusteluvollisuutta käsitellään ensinnäkin kannekirjelmän 69-74 kohdassa ja sen 78 ja 79 kohdassa, jotka koskevat sellaisen taloudellisen arvioinnin puuttumista, jonka perusteella voidaan osoittaa, että kantaja sai tuesta etua.
- 43 Seuraavaksi ja ennen kaikkea on todettava, että vastauskirjelmä on täsmällisempi ja sen mukaan perusteluvollisuuden laiminlyönti perustuu sellaisen taloudellisen analyysin puuttumiseen, jonka perusteella voidaan osoittaa, että kantaja sai tuesta etua, markkinahintojen puuttumiseen, alueellisen kehityksen huomiotta jättämiseen ja niiden syiden puuttumiseen, jotka saivat hylkäämään Virtual Power Plantin (jäljempänä VPP-ohjelma). Kun otetaan huomioon, että perusteluvollisuuden laiminlyöntiä koskeva kanneperuste kuuluu oikeusjärjestyksen perusteisiin (asia 185/85, Usinor v. komissio, tuomio 1.7.1986, Kok., s. 2079, 19 kohta ja asia C-367/95 P, komissio v. Sytraval ja Brink's France, tuomio 2.4.1998, Kok., s. I-1719, 67 kohta), se on otettava tutkittavaksi, vaikka se esitettäisiin ensimmäistä kertaa vastauksessa (asia C-166/95, komissio v. Daffix, tuomio 20.2.1997, Kok., s. I-983, 21 ja 25 kohta ja asia T-258/09, i-content v. SMHV, (BETWIN), tuomio 6.7.2011, Kok., s. II-3797, 47 kohta). Tämä pätee sitäkin suuremmalla syyllä, jos kanneperustetta, joka esiintyy kannekirjelmässä mutta jota ei ole perusteltu riittävästi, täydennetään vastausvaiheessa.
- 44 Kannekirjelmää on näin ollen yhtäältä tarkasteltava vastaus huomioiden ja toisaalta on katsottava, ettei kantaja moiti komissiota kuudennessa kanneperusteessa siitä, ettei tämä ottanut edellä mainittuja seikkoja huomioon, vaan siitä, ettei se maininnut niitä riidanalaisessa päätöksessä. Kuudennen kanneperusteen toinen osa on näin ollen otettava tutkittavaksi.
- 45 Aluksi on tarkasteltava pelkkää viittausta aineellisiin perusteisiin, mikä tehdään toisen ja neljännen kanneperusteen osalta, ja tämän jälkeen kantajan kannekirjelmässä (ensimmäisen kanneperusteen, johon kuudennessa kanneperusteessa viitataan, yhteydessä) esittämiä väitteitä, joita täydennetään vastauksessa.
- 46 Ensiksi mainitun seikan osalta on muistutettava, että oikeuskäytännön mukaan tuolloin sovelletun EY 253 artiklan rikkomiseen perustuva kanneperuste, joka koskee perustelujen puuttumista tai niiden riittämättömyyttä, kuuluu EY 230 artiklassa tarkoitettujen olennaisten menettelymääräysten rikkomiseen (em. asia komissio v. Sytraval ja Brink's France, tuomion 67 kohta ja asia T-158/99, Thermenhotel Stoiser Franz ym. v. komissio, tuomio 13.1.2004, Kok., s. II-1, 97 kohta). Tämä ei päde väitteisiin, jotka eivät varsinaisesti koske perustelujen puuttumista tai riittämättömyyttä, vaan sekoittuvat todellisuudessa riidanalaisen päätöksen perusteltavuutta ja näin ollen tämän toimen sisällön laillisuutta koskevaan arvosteluun (em. asia Thermenhotel Stoiser Franz ym. v. komissio, tuomion 97 kohta ja asia T-162/06, Kronoply v. komissio, tuomio 14.1.2009, Kok., s. II-1, 23 kohta). Nämä voidaan vain hylätä tällaisen kanneperusteen yhteydessä (em. asia Thermenhotel Stoiser Franz ym. v. komissio, tuomion 97 ja 98 kohta ja asia T-257/10, Italia v. komissio, tuomio 27.9.2012, 53 kohta).
- 47 Toiseksi mainitusta seikasta on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 253 artiklan mukainen perusteluvollisuus määräytyy kyseisen säädöksen, päätöksen tai muun toimenpiteen luonteen mukaan, ja perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmentävä toimenpiteen tehneen toimielimen päättely siten, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi tutkia toimenpiteen laillisuuden.
- 48 Vaatimusta perusteluvollisuuden täyttymisestä on arvioitava asiaan liittyvien olosuhteiden perusteella. Perusteluissa ei tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia, koska tutkittaessa sitä, täyttävätkö toimenpiteen perustelut EY 253 artiklan vaatimukset, on otettava huomioon sen sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt. Erityisesti on todettava, että komissio ei ole velvollinen ottamaan kantaa kaikkiin niiden, joita asia koskee, sille esittämiin väitteisiin, vaan riittää, että se esittää ne tosiseikat ja

oikeudelliset huomiot, joilla on olennainen merkitys päätöksen kannalta (asia C-350/88, Delacre ym. v. komissio, tuomio 14.2.1990, Kok., s. I-395, 16 kohta; asia T-198/01, Technische Glaswerke Ilmenau v. komissio, tuomio 8.7.2004, Kok., s. II-2717, 59 ja 60 kohta ja asia T-123/09, Ryanair v. komissio, tuomio 28.3.2012, 178 kohta).

- 49 Edellä esitetty huomioiden on selvitetävä, perusteliko komissio riittävästi riidanalaisen päätöksen ensinnäkin sen taloudellisen analyysin osalta, joka sai komission toteamaan, että kantajalle oli myönnetty etu, toiseksi markkinahinnan osalta, kolmanneksi sen osalta, että se oli selvittänyt, voitiinko tuki myöntää alueellisen kehityksen perusteella, ja neljänneksi niiden syiden osalta, jotka saivat sen hylkäämään VPP-ohjelman.
- 50 Taloudellisesta analyysistä, joka sai komission katsomaan, että kantajalle oli myönnetty etu, on todettava, että riidanalaisen päätöksen tarkastelusta ilmenee, että komissio muistutti ensiksi taloudellisesta asiayhteydestä, jossa Alumix-päätös oli tehty (riidanalaisen päätöksen 33-38 perustelukappale), minkä jälkeen se korosti Italian sähkömarkkinoita tämän jälkeen luonnehtinutta merkittävää kehitystä (riidanalaisen päätöksen 39-43 perustelukappale), ja lopuksi se käytti kokonaisen otsakkeen (riidanalaisen päätöksen 6.2.1 kohta, jonka otsikko on ”Koituuko toimenpiteestä etua?”), niiden markkinoiden analyysiin, joilla kantaja toimi (riidanalaisen päätöksen 145-158 perustelukappale). Se muistutti muun muassa, ettei Alumix-päätöstä, joka oli tehty monopolitilanteessa, voitu soveltaa vapautetuilla sähkömarkkinoilla (riidanalaisen päätöksen 150 perustelukappale), ja korosti em. asiassa Alcoa Trasformazioni v. komissio, 21.7.2011 annetun tuomion (71 kohta) mukaisesti, että ”todelliset markkinaolosuhteet” oli otettava huomioon (riidanalaisen päätöksen 146 perustelukappale). Se esitti myös tarkasti sardinialaismarkkinoiden erityispiirteet (riidanalaisen päätöksen 155 ja 226-231 perustelukappale).
- 51 Markkinahinnasta komissio totesi, että Italian valtion toimien vuoksi kantajan maksama hinta oli alhaisempi kuin minkä se olisi maksanut todellisissa markkinaolosuhteissa, koska jos se olisi voinut saada kyseisen hinnan suoraan asianomaisten alueiden sähköntoimittajilta, edellä mainittuja toimia ei olisi tarvittu (riidanalaisen päätöksen 145 perustelukappale). Se esitti riidanalaisen päätöksen 146-152 perustelukappaleessa syyt, joiden vuoksi se katsoi, että sen oli hylättävä kantajan tekemä markkinahintaa koskeva laskelma ja täsmensi lisäksi riidanalaisen päätöksen 153 ja 154 perustelukappaleessa, että kyseinen laskelma oli virheellinen, koska se vastasi peruskuormalaitosten eli taloudellisimpien laitosten tuotannon marginaalikustannuksia. Komissio kuitenkin korosti, että tällaiset kustannukset toteutuivat markkinoilla vain kysyntähuippujen ulkopuolella, kun taas kantaja ei käyttänyt sähköä yksinomaan tällöin vaan 24 tuntia vuorokaudessa. Se esitti lopuksi täsmennyksiä markkinahintoihin Sardiassa (riidanalaisen päätöksen 230 perustelukappale) ja totesi, että tariffi, jota kantajaan sovellettiin, ei täyttäisi Alumix-päätöksessä hyväksytyjä kriteerejä, jos niitä olisi käsiteltävässä asiassa sovellettu (riidanalaisen päätöksen 155 perustelukappale).
- 52 Tukikelpoisuudesta alueelliseen kehitykseen tarkoitettuna tukena on todettava kolmanneksi, että riidanalaisen päätöksen 60-67 perustelukappaleen tarkastelusta ilmenee, että toisin kuin kantaja väittää, komissio tarkasteli tätä mahdollisuutta alueellisia valtiontukia koskevien suuntaviivojen perusteella (riidanalaisen päätöksen 61 perustelukappale) ja totesi, ettei Veneto kuulunut tukikelpoisiin alueisiin (riidanalaisen päätöksen 61 perustelukappale), jolloin myöskään yksi kantajan tehtaista ei ollut tukikelpoinen. Komissio totesi toisesta tehtaasta, joka sijaitsee Sardiassa, että kyseinen alue oli tukikelpoinen 31.12.2006 saakka (riidanalaisen päätöksen 62 perustelukappale), muttei enää alueellisia valtiontukia vuosille 2007-2013 koskevien suuntaviivojen (EUVL 2006, C 54, s. 13) perusteella paitsi siltä osin kuin kantaja saattoi hyötyä kahden vuoden siirtymäkaudesta ”voimassaolevien toimintatukiohjelmien lakkauttamiseksi lineaarisesti” (riidanalaisen päätöksen 66 perustelukappale). Se tutki näin ollen sitä, oliko tuki tarpeen (riidanalaisen päätöksen 63 perustelukappale), ja sitä, oliko se oikeassa suhteessa alueellisiin haittoihin (riidanalaisen päätöksen 64 perustelukappale), ja katsoi, ettei näin ollut. Se totesi myös, ettei tuki tosiasiallisesti alentunut (riidanalaisen päätöksen 65 perustelukappale), ja katsoi kaiken kaikkiaan, ettei vaikuttanut olevan ”asianmukaista sallia uusien toimintatukien käyttöönottamista vain muutamaksi kuukaudeksi” ennen kuin ne olisi ”lakkautettava

asteittain”, varsinkin ”kun otettiin huomioon esitetyt epäilyt ja tuen kilpailua vääristävä vaikutus” (riidanalaisen päätöksen 66 perustelukappale). Se esitti lopuksi ”epäilyjä” mahdollisuudesta hyväksyä kantajalle myönnetty tariffi ”alueellisia valtiontukia koskevien suuntaviivojen nojalla tai muilla perusteilla” (riidanalaisen päätöksen 67 perustelukappale).

- 53 Päätöksessä on lisäksi kokonainen kohta (6.5.1 kohta, jonka otsikko on ”Toimenpiteen yhteensopivuus alueellisia valtiontukia koskevien suuntaviivojen kanssa (Sardinia)”), jossa esitetään tiivistetysti noin kahdessakymmenessä perustelukappaleessa komission tätä seikkaa koskeva kanta (riidanalaisen päätöksen 220-240 perustelukappale) erityisesti ”alueellisen kehityksen edistämisen” osalta (riidanalaisen päätöksen 6.5.1.2 kohta ja 232-237 perustelukappale).
- 54 VPP-ohjelmasta on neljänneksi todettava, että se mainitaan myös riidanalaisessa päätöksessä useaan kertaan. Komissio mainitsee sen kuvatessaan riita-asian vaiheita ja toteaa, että se oli ”tutkinut mahdollisuutta” hyväksyä kyseinen ohjelma (riidanalaisen päätöksen 18 perustelukappale) ja käynyt asiasta kirjeenvaihtoa Italian tasavallan kanssa (riidanalaisen päätöksen 18-20 perustelukappale). Kyseisessä päätöksessä mainitaan myös kyseisen jäsenvaltion kanssa pidetyt kokoukset (riidanalaisen päätöksen samat perustelukappaleet). Riidanalaisessa päätöksessä on ennen kaikkea kohta, joka on omistettu tälle kysymykselle (6.5.3. kohta, jonka otsikko on ”Virtuaalista voimaa (Virtual Power Plant) koskeva ehdotus (Sardinia)”) ja joka on jaettu kahteen otsakkeeseen, jotka koskevat ”Italian VPP:n kuvausta” (riidanalaisen päätöksen 6.5.3.1 kohta) ja ”tariffin soveltuvuutta yhteismarkkinoille VPP:n perusteella” (riidanalaisen päätöksen 6.5.3.2 kohta). Kyseisessä kohdassa (riidanalaisen päätöksen 246-259 perustelukappale) esitetään yksityiskohtaisesti VPP-ohjelma ja syyt, joiden vuoksi komissio ”pääteli, että VPP ei pysty tarjoamaan riittävää perustaa, jotta tuki soveltuisi yhteismarkkinoille VPP:n toteuttamista seuraavalla siirtymäkaudella tai (vielä epätodennäköisemmin) sen toteuttamista edeltävällä kaudella” (riidanalaisen päätöksen 253 perustelukappale).
- 55 Kantajan nimenomaisesti mainitsemasta neljästä seikasta on näin ollen todettava, ettei riidanalainen päätös ole suinkaan puutteellinen, vaan siinä esitetään yksityiskohtaiset ja argumentoidut perustelut, joiden ansiosta kantaja on tietoinen toteutetun toimenpiteen perusteista ja unionin tuomioistuimet voivat harjoittaa valvontaansa.
- 56 Tästä seuraa, että kuudennen kanneperusteen toinen osa on hylättävä, mikä merkitsee kyseisen kanneperusteen hylkäämistä, koska sen ensimmäisestä osasta luovuttiin.
- 57 Seuraavaksi on tarkasteltava kantajan viidettä kanneperustetta, koska sen tarkasteleminen saa unionin yleisen tuomioistuimen täsmentämään Alumix-päätöksen täsmällistä ulottuvuutta.

Viides kanneperuste, joka koskee luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista

- 58 Kantaja väittää, että riidanalaisen päätöksen tehdessään komissio loukkasi luottamuksensuojan periaatetta. On korostettava – kuten kantaja itsekin myöntää –, että tietyt sen tämän kanneperusteen yhteydessä esittämistä argumenteista ”esitettiin jo unionin yleiselle tuomioistuimelle [19.7.2006 tehdyn] päätöksen kumoamiskanteen yhteydessä” (kannekirjelmän 225 perustelukappale) ja että ”niitä ei hyväksytty” (kannekirjelmän sama perustelukappale). Kantaja vaatii, että ne tutkitaan uudelleen muun muassa siksi, että kyseiset argumentit ovat ulottuvuudeltaan laajempia, ja siksi, että riidanalainen päätös ei ole luonteeltaan samanlainen kuin 19.7.2006 tehty päätös. Viidennen kanneperusteen viiteen osaan, jotka koskevat ensiksi Italian tasavallalla ja kantajalla mahdollisesti ollutta perusteltua luottamusta asianomaisten tuen luonteeseen olemassa olevana eikä uutena tukena, koska tuki vaikutti pysyvästi kantajaan, minkä vuoksi riidanalaisella päätöksellä rikotaan EY 88 artiklaa (koska SEUT 108 artiklaa, johon kantaja vetosi, ei voida soveltaa ajallisesti), toiseksi siihen perustuvaa perusteltua luottamusta, että komissio, jolle kantajan mukaan tiedotettiin oikeuden tilassa vuoden 1995 asetuksella vahvistetun määräajan jälkeen tapahtuneesta muutoksesta, ei ollut reagoinut Italian oikeuden uusien säännösten antamiseen, minkä vuoksi kantaja oletti, että asianomaista tukea oli

pidettävä olemassa olevana tukena, kolmanneksi Alumix-päätöksen ajallisesti rajaamatonta luonnetta, neljänneksi erityistä perusteltua luottamusta, joka perustui siihen, että vuoden 1995 asetukseen perustuvan tariffin ei ollut katsottu olevan valtiontukea, ja viidenneksi kantajan perustellun luottamuksen vahvistumista komission muodollisessa tutkimusmenettelyssä omaksuman asenteen vuoksi, mikä ilmaistiin erityisesti 19.1.2007 päivätyssä kirjeessä, on näin ollen vastattava ottaen huomioon ensin unionin yleisen tuomioistuimen ja sitten unionin tuomioistuimen antama vastaus kuitenkin tähän rajoittumatta.

- 59 Ennen tämän kanneperusteen tarkastelemista sen eri osissaan on muistutettava siitä, mitä luottamuksensuojan periaatteen soveltamisala kattaa ja mitä edellytyksiä on noudatettava, jotta sitä voidaan soveltaa.
- 60 Luottamuksensuojan periaate on unionin perustavanlaatuinen oikeusperiaate (asia C-104/97, *Atlanta v. Euroopan yhteisö*, tuomio 14.10.1999, Kok., s. I-6983, 52 kohta), ja talouden toimija, jolle toimitus on synnyttänyt perusteltuja odotuksia, voi vedota siihen (asia 265/85, *Van den Bergh en Jurgens ja Van Dijk Foods Products (Lopik) v. ETY*, tuomio 11.3.1987, Kok., s. 1155, 44 kohta; asia C-369/09, *ISD Polska ym. v. komissio*, tuomio 24.3.2011, Kok., s. I-2011, 123 kohta ja asia T-328/09, *Producteurs de légumes de France v. komissio*, tuomio 27.9.2012, 18 kohta). Silloin, kun huolellinen ja järkevä talouden toimija voi ennakoida sellaisen unionin toimenpiteen toteuttamisen, joka voi vaikuttaa sen etuihin, se ei kuitenkaan voi vedota luottamuksensuojan periaatteeseen, kun tällainen toimenpide toteutetaan (asia 78/77, *Lührs*, tuomio 1.2.1978, Kok., s. 169, 6 kohta ja em. asia *Alcoa Trasformazioni v. komissio*, tuomio 25.3.2009, 102 kohta). Oikeus vedota luottamuksensuojan periaatteeseen edellyttää kolmen edellytyksen toteutumista. Unionin hallintoelimen on ensiksikin pitänyt esittää asianomaiselle täsmällisiä, ehdottomia ja yhtäpitäviä vakuutteluja, jotka ovat peräisin toimivaltaisilta ja luotettavilta tahoilta. Näiden vakuuttelujen on toiseksi oltava saatava aikaan perusteltu odotus sen henkilön mielessä, jolle ne on osoitettu. Annettujen vakuuttelujen on kolmanneksi oltava sovellettavien normien mukaisia (ks. em. asia *Producteurs de légumes de France v. komissio*, tuomion 19 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 61 Kyseisen periaatteen soveltamisesta erityisesti valtiontukien alalla on täsmennettävä, että kun otetaan huomioon ilmoitusvelvollisuuden perustavanlaatuinen rooli, jotta komissio voi valvoa tehokkaasti valtiontukia, mikä on ehdottoman tärkeää, tuensaajayrityksillä voi lähtökohtaisesti olla perusteltu luottamus kyseisen tuen säännönmukaisuuteen vain siinä tapauksessa, että se on myönnetty EY 88 artiklassa määrättyä menettelyä noudattaen, ja huolellisen talouden toimijan on tavallisesti kyettävä varmistumaan siitä, että kyseistä menettelyä on noudatettu. On erityisesti niin, että kun tuki on pantu täytäntöön ilman, että tästä on ilmoitettu ennalta komissiolle, minkä vuoksi se on EY 88 artiklan 3 kohdan mukaisesti sääntöjenvastainen, tuensaajalla ei voi olla perusteltua luottamusta sen myöntämisen säännönmukaisuuteen (ks. vastaavasti em. asia *Producteurs de légumes de France v. komissio*, tuomion 20 ja 21 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen) paitsi poikkeuksellisissa olosuhteissa (yhdistetyt asiat T-427/04 ja T-17/05, *France ja France Télécom v. komissio*, tuomio 30.11.2009, Kok., s. II-4315, 263 kohta).
- 62 Edellä esitetyn perusteella on tarkasteltava peräkkäin tämän kanneperusteen kolmatta, toista, neljättä, ensimmäistä ja viidettä osaa.

Viidennen kanneperusteen kolmas osa, joka koskee Alumix-päätöksen ajallisesti rajaamatonta luonnetta

- 63 Koska komissio lausui Alumix-päätöksellä siitä, oliko vuoden 1995 asetuksella, jonka voimassaolo päättyi nimenomaisesti 31.12.2005, käyttöön otettu tuki yhteisön oikeuden mukainen, sen päätöksellä ei voinut olla ajallisesti pidempää vaikutusta kuin sen kohteena olleella toimenpiteellä. Kuten komissio perustellusti vastineessaan muistutti, edellä mainitussa asiassa *Alcoa Trasformazioni v. komissio*, 25.3.2009 annetussa tuomiossa (105 ja 106 kohta) esitetään jo tällainen päättely. Unionin tuomioistuin

vahvisti tämän, koska se katsoi, että komission toteamukset Alumix-päätöksessä eivät voineet saada kantajaa uskomaan perustellusti, että kyseisen päätöksen päätelmät ulottuisivat 19.7.2006 tehdyssä päätöksessä tarkasteltuun tariffiin (em. asia Alcoa Trasformazioni v. komissio, tuomio 21.7.2011, 134 kohta), ja että unionin yleinen tuomioistuin oli näin ollen katsonut perustellusti, ettei Alumix-päätös ollut voinut synnyttää kantajassa perusteltua luottamusta kyseisessä päätöksessä esiintyvien päätelmien pysyvyyteen (em. asia Alcoa Trasformazioni v. komissio, tuomio 21.7.2011, 135 kohta).

64 Viidennen kanneperusteen kolmas osa on näistä syistä näin ollen hylättävä.

Viidennen kanneperusteen toinen osa, joka koskee perusteltua luottamusta, joka syntyi siitä, ettei komissio reagoinut mitenkään Italian oikeuden uusien säännösten antamisen jälkeen

65 On korostettava, että vaikka Alumix-päätös oli voimassa vain vuoden 1995 asetuksella käyttöön otetun tuen keston ajan, komission reaktion puuttumista ei voida tulkita siten, että se synnytti kantajassa perustellun luottamuksen.

66 Aluksi on nimittäin huomautettava, että kantajan perustelut perustuvat virheelliseen lähtökohtaan, koska se väittää, että komissio tunsu riidanalaiset säännökset, vaikka tässä yhteydessä on määritettävä, oliko Italian tasavalta ilmoittanut ne kyseiselle toimielimelle. Vuoden 2004 asetuksen osalta riidanalaisesta päätöksestä (kyseisen päätöksen ensimmäisestä kolmanteen perustelukappale) ilmenee, että kyseinen jäsenvaltio toimitti tiedot eri lehtiartikkelien hälyttämän komission aloitteesta. Kuten suullisessa käsittelyssä vahvistettiin, vuoden 2005 lain osalta asiakirja-aineistosta ilmenee niin ikään, että kyseisen lain 11 §:n 11 momenttia – toisin kuin sen 11 §:n 12 momenttia – ei ollut ilmoitettu komissiolle, minkä unionin tuomioistuin oli lisäksi jo todennut (em. asia Alcoa Trasformazioni v. komissio, tuomion 16 kohta). On näin ollen sovellettava tämän tuomion 61 kohdassa mainittua oikeuskäytäntöä, jonka mukaan tuensaajalla ei voi olla perusteltua luottamusta tuen myöntämisen säännönmukaisuuteen, kun se on pantu täytäntöön komissiolle tästä ennalta ilmoittamatta.

67 On yhtä turhaa väittää, ettei komissio ollut toiminut, koska asianomaiset tiedot toimitettiin sille sen käynnistämässä menettelyissä. Tässä tilanteessa komission toimimattomuudesta ilmoituksen jälkeen ei voinut syntyä minkäänlaista perusteltua luottamusta, koska toimimattomuutta tai ilmoitusta ei ole näytetty toteen.

68 Toiseksi ja joka tapauksessa on kiistatonta, ettei täsmällisiä, ehdottomia ja yhtäpitäviä vakuutteluja ole käsiteltävässä asiassa olemassa.

69 Viidennen kanneperusteen toinen osa on siis myös hylättävä.

Viidennen kanneperusteen neljäs osa, joka koskee perusteltua luottamusta, joka perustuu siihen, että vuoden 1995 asetukseen perustuvan tariffin ei ollut katsottu olevan valtioneuvoston

70 Viidennen kanneperusteen kolmannen osan tarkastelun yhteydessä mainitusta ilmenee, että vuoden 1995 asetusta, jonka voimassaolo oli ajallisesti rajattu, koska se päättyi 31.12.2005, ja joka oli Alumix-päätöksen kohteena, voitiin pitää valtioneuvoston yksinomaan asianomaisen ajanjakson ajan. Kuten unionin tuomioistuin katsoi unionin yleisen tuomioistuimen tämän osalta esittämästä analyysistä (em. asia Alcoa Trasformazioni v. komissio, tuomion 135 kohta), kantajalla ei voinut olla perusteltua luottamusta kyseiseen päätökseen sisältyvien päätelmien pysyvyyteen.

71 Viidennen kanneperusteen neljäs osa on näin ollen hylättävä.

Viidennen kanneperusteen ensimmäinen osa, joka koskee perusteltua luottamusta, joka syntyi asianomaisen tuen olemassa olevasta luonteesta, koska sen vaikutukset kantajaan olivat pysyvät

- 72 Edellä 60 ja 61 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenee, että talouden toimija voi vedota luottamuksensuojan periaatteen loukkaamiseen vain, jos se on ollut kohtuullisen huolellinen, asiantunteva ja tarkkaavainen. Kantajan oli tässä tilanteessa yhtäältä pantava merkille, että suosituimmustariffista, jota siihen sovellettiin vuoden 1995 asetuksen nojalla ja joka oli määritelmällisesti poikkeus normaalitariffista, oli säädetty kymmenen vuoden ajaksi eikä kantaja ollut mitenkään varma sen jatkamisesta. Se ei toisaalta voinut olla tietämättä siihen alun perin sovelletun suosituimmustariffin määrittämisympäristöstä eikä näin ollen siitä, että se oli kehittynyt tavoin, joihin komissio ei ollut vielä joutunut ottamaan kantaa. Juuri tämän kehityksen vuoksi on lisäksi virheellistä viitata vuoden 1995 asetukseen perustuvan suosituimmustariffin pysyviin vaikutuksiin, koska sitä oli muutettu useasti, ja näihin muutoksiin kuului erityisesti tariffin vuotuinen päivitys, jonka enimmäismäärä oli 4 prosenttia ja joka perustui vuoden 2005 lakiin, sellaisena kuin AEEG sitä tulkitsti (ks. edellä 6 kohta ja riidanalaisen päätöksen 49 ja 50 perustelukappale).
- 73 Kaiken edellä esitetyn perusteella kantaja ei kohtuullisen huolellisena, asiantuntevana ja tarkkaavaisena talouden toimijana voinut perustaa perusteltua luottamusta siihen, että alkuperäistä tariffia sovellettaisiin pysyvästi ja että sitä pidettäisiin olemassa olevana tukena, varsinkaan siksi, että vaikka kantajaan sovellettiinkin edelleen suosituimmustariffia, asianomainen tariffi oli kehittynyt huomattavasti Alumix-päätöksen jälkeen.
- 74 Viidennen kanneperusteen ensimmäinen osa on näin ollen hylättävä.

Viidennen kanneperusteen viides osa, joka koskee kantajan perustellun luottamuksen vahvistumista komission muodollisessa tutkimusmenettelyssä omaksuman asenteen, joka ilmaistiin erityisesti 19.1.2007 päivätyssä kirjeessä, vuoksi

- 75 Paitsi että se, että komissio ryhtyi 19.1.2007 päivätyllä kirjeellä neuvotteluihin Italian tasavallan (eikä kantajan) kanssa VPP-ohjelmasta (riidanalaisen päätöksen 18-20 perustelukappale), ei voinut olla muuta kuin merkityksetön olemassa olevan tuen luonteelle, jonka kantaja halusi myönnettävän Italian oikeuden riidanalaisilla säännöksillä täytäntöönpanuille toimenpiteille, ja näin ollen perusteltuun luottamukseen, jonka kantaja virheellisesti katsoi voivansa perustaa päätelmiin, jotka komissio oli esittänyt Alumix-päätöksessä, kyseiseen kirjeeseen ei määritelmällisesti voinut sisältyä täsmällisiä, ehdottomia ja yhtäpitäviä vakuutteluja, koska se oli sellaisten neuvottelujen alku, jotka koskivat mahdollisuutta toteuttaa siirtymätoimenpiteitä.
- 76 Tästä seuraa, että viidennen kanneperusteen viides osa ja näin ollen koko kanneperuste on hylättävä.
- 77 Neljä muuta kanneperustetta tutkitaan kantajan kirjelmistä ilmenevässä järjestyksessä.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee valtiontueksi luokittelun lainvastaisuutta, koska kantaja ei saanut siitä etua

- 78 Ensimmäinen kanneperuste, jolla kantaja vetoaa SEUT 107 artiklan rikkomiseen (tosiasiassa EY 87 artikla, jota sovellettiin ajallisesti), sisältää eri alaosastoja, joista ensimmäinen koskee tuomioistuINVALVONNAN intensiteettiä valtiontukien alalla ja komissiolla tällä alalla olevaa perusteluvollisuutta. Tästä jälkimmäisestä seikasta katsottiin kuudennen kanneperusteen toisen osan tutkimisen yhteydessä, että riidanalainen päätös oli EY 253 artiklaan perustuvien vaatimusten mukainen. Yleisiin huomautuksiin, jotka koskevat unionin tuomioistuinten valvontaa valtiontukien alalla, ei liity konkreettisia väitteitä, jotka koskisivat riidanalaisen päätöksen lainvastaisuutta, joten ne on hylättävä tehottomina.

- 79 Ensimmäinen kanneperuste rajoittuu itse asiassa kolmeen argumenttiin: komission olisi pitänyt katsoa, että Alumix-päätöksessä asetettuja kriteerejä sovellettiin, mikä olisi saanut sen tekemään saman päätelmän kuin kyseisessä päätöksessä eli sen, ettei kyseessä ollut valtiontuki (ensimmäisen kanneperusteen D ja E kohta); komission velvollisuutena oli taloudellisen analyysin tekeminen kantajan saaman mahdollisen edun olemassaolon määrittämiseksi (ensimmäisen kanneperusteen B kohta); tämä olisi joka tapauksessa edellyttänyt sitä, että komissio ottaa päättelykehikseksi markkinoiden tavanomaisen toiminnan (ensimmäisen kanneperusteen C kohta).
- 80 Näitä kolmea kohtaa on tarkasteltava peräkkäin.
- 81 Kritiikistä, joka koskee sitä, että komissio katsoi, ettei tässä asiassa voitu soveltaa Alumix-päätöksessä asetettuja kriteerejä, on täsmennettävä, ettei kyse ole Alumix-päätöksen ajallisesta soveltamisalasta, mihin vastattiin viidennen kanneperusteen tutkimisen yhteydessä, vaan tämän jälkeisistä taloudellisista ja oikeudellisista muutoksista, joiden vuoksi samankaltaista päätöstä ei enää voida tehdä. Kuten komissio perustellusti esitti, ”on vaikeaa kuvitella olennaisempaa muutosta kuin siirtyminen sähköntoimittajan soveltamasta hinnasta valtion tukemaan tariffiin” (vastineen 54 kohta).
- 82 Vaikka ensiksi mainitussa tapauksessa kantajalle myönnetty tariffi saattoi vastata jopa monopoliasemassa olevan toimittajan (tässä tapauksessa ENEL) myöntämää alennusta yhdelle sen tärkeimmistä asiakkaista (ks. tästä riidanalaisen päätöksen 36 ja 37 perustelukappale), riidanalaisen päätöksen kohteena olevat toimenpiteet sisältävät Italian viranomaisten vahvistaman hinnanalennuksen, joka rahoitettiin veronluonteisella maksulla, jonka avulla kantajalle voitiin hyvittää yrityksiltä tavanomaisesti laskutetun tariffin ja sille myönnetyn suosituimmustariffin välinen erotus. Kyseisenä ajankohtana käyttöön otetun suosituimmustariffin luonteesta ilmenee, että tasauskassa maksoi kantajalle julkisista varoista ENELin tehtailta laskuttaman sähkötariffin ja vuoden 1995 asetuksessa säädetyn tariffin välisen erotuksen, ja pelkästään tämä riittää vahvistamaan toteamuksen, jonka mukaan kantajan tehtaat eivät vastanneet kaikista kustannuksista, joiden olisi tavanomaisesti pitänyt rasittaa niiden talousarvioita (ks. vastaavasti em. asia Alcoa Trasformazioni v. komissio, tuomio 25.3.2009, 68 kohta ja em. asia Alcoa Trasformazioni v. komissio, tuomio 21.7.2011, 83 kohta).
- 83 Komissio katsoi näin ollen oikeudellista virhettä tekemättä, ettei Alumix-päätöksessä asetettuja kriteereitä voitu soveltaa käsiteltävässä asiassa.
- 84 Toisesta seikasta on korostettava, että kuten kuudennen kanneperusteen toisen osan tarkastelun yhteydessä jo esitettiin, komissio toimitti useita taloudellisuonteisia tietoja, jotka koskivat sekä markkinoiden kehitystä (monopolin päätyminen) että kantajien tehtaiden ominaispiirteitä (esim. Sardinian sähkömarkkinoiden analyysi). Se siis noudatti EY 87 artiklaa, jonka mukaan komission on osoitettava, että tuettu yritys on saanut taloudellista etua (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat T-228/99 ja T-233/99, Westdeutsche Landesbank Girozentrale ja Land Nordrhein-Westfalen v. komissio, tuomio 6.3.2003, Kok., s. II-435, 251 ja 257 kohta ja asia T-163/05, Bundesverband deutscher Banken v. komissio, tuomio 3.3.2010, Kok., s. II-387, 98 kohta). Komission ei sitä paitsi ollut tarpeen esittää muita argumentteja, koska kantajan saaman edun olemassaolo ilmeni käyttöön otetun järjestelmän pelkästä kuvauksesta. Edellytetyt monitahoiset taloudelliset arviot esimerkiksi markkinataloudessa toimivan yksityisen sijoittajan kriteerin soveltamiseksi eivät voineet olla millään tavoin hyödyllisiä, kun oli olemassa veronluonteisella maksulla rahoitettu hyvitysjärjestely, jonka tarkoituksena oli vapauttaa yhtiö maksamasta osaa sähkömaksuista, joita sen unionin alueella kaupan pitämien tavaroiden valmistus edellytti. Komission velvollisuutena ei näin ollen ollut riidanalaisessa päätöksessä esiintynyttä yksityiskohtaisemman taloudellisen analyysin tekeminen.
- 85 Kantajan kolmannesta argumentista, joka koskee sitä, että komission olisi pitänyt esittää pohdintansa tavanomaisten markkinoiden eikä olemassa olevien markkinoiden puitteissa, on muistutettava, että – kuten vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee – valtiontukea on arvioitava sellaisenaan eikä sellaiset

tavoitteet huomioiden, joilla pyritään esimerkiksi korjaamaan markkinoiden epätäydellinen kilpailutilanne (ks. vastaavasti asia C-372/97, Italia v. komissio, tuomio 29.4.2004, Kok., s. I-3679, 67 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

86 Ensimmäinen kanneperuste on siis hylättävä perusteettomana.

Toinen kanneperuste, joka koskee sääntöjenvastaisuutta, joka perustuu siihen, ettei tuen määrää määritetty

87 Tässä on muistutettava, että komissio yhtäältä totesi riidanalaisessa päätöksessä, että kyseessä oleva tuki ei soveltunut yhteismarkkinoille, ja toisaalta määräsi sen osittaisesta takaisinperimisestä. Tähän jälkimmäiseen seikkaan liittyen nousee esiin kysymys tuen määrän määrittämisestä.

88 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on niin, että yhdessäkään unionin oikeuden määräyksessä tai säännöksessä ei edellytetä, että kun komissio määrää yhteismarkkinoille soveltumattomaksi todetun tuen palautettavaksi, sen on vahvistettava palautettavan tuen täsmällinen määrä. On riittävää, että komission päätös sisältää sellaiset tiedot, joiden nojalla sen adressaatti voi itse suuremmitta vaikeuksitta määrittää tuon summan (asia C-480/98, Espanja v. komissio, tuomio 12.10.2000, Kok., s. I-8717, 25 kohta; asia C-441/06, komissio v. Ranska, tuomio 18.10.2007, Kok., s. I-8887, 29 kohta ja asia T-177/07, Mediaset v. komissio, tuomio 15.6.2010, Kok., s. II-2341, 181 kohta).

89 Riidanalainen päätös täyttää nämä vaatimukset, koska – kuten sitä paitsi todettiin edellä mainitussa asiassa Alcoa Trasformazioni v. komissio, 9.7.2010 annetussa määräyksessä (11 kohta) – täsmennämättä takaisin perittävän tuen nimenomaista määrää siinä esitetään tapa, jonka mukaan kyseinen määrä on laskettava. Tämä on erotus sopimushinnan ja suosituimmushinnan välillä, mikä vastaa hyvitystä, jonka kantaja kyseisen ajanjakson aikana sai (riidanalaisen päätöksen 285 perustelukappale). Riidanalaisen päätöksen 1 artiklassa viitataan nimenomaisesti kyseiseen perustelukappaleeseen. Kyseisen päätöksen 2 artiklassa täsmennetään, että tästä määrästä on maksettava korkoa, ja määritetään sen laskentatapa. Kyseisen artiklan tarkastelusta ilmenee lopuksi, että Sardiniaassa sijaitsevan tehtaan osalta komissio luopui tuen takaisin perimisestä ajanjaksolta 19.1.2007-19.11.2009.

90 Toinen kanneperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

Kolmas kanneperuste, joka koskee ensisijaisesti tuen virheellistä luokittelua toimintatueksi ja toissijaisesti tällaisen tuen hyväksyttävyyttä alueellisia valtiontukia koskevien suuntaviivojen perusteella

91 Heti aluksi on täsmennettävä, että kantajan kolmas kanneperuste koskee yksinomaan Sardiniaassa sijaitsevaa tehdasta, sillä Veneto ei ole alue, jolla aluetukia voidaan EY 87 artiklan 3 kohdan a alakohdan perusteella myöntää. Komissio täsmentää riidanalaisessa päätöksessä (kyseisen päätöksen 240 perustelukappale) ja vastineessa, että Sardinia ei enää ole ollut tukikelpoinen alue vuoden 2006 päättymisen jälkeen. Tästä seuraa, että kolmannen kanneperusteen kaksi osaa on tutkittava yksinomaan siltä osin kuin kyseinen kanneperuste koskee tätä päivämäärää edeltävään ajanjaksoon liittyvän tuen sääntöjenvastaisuutta sardinialaisen tehtaan osalta.

Ensisijaisesti asianomaisen tuen virheellinen luokittelu toimintatueksi

92 Riitauttaessaan komission analyysin, jonka mukaan asianomainen tuki ei sovellu yhteismarkkinoille, kantaja väittää, että kyseessä ei ollut toimintatuki, joka on lähtökohtaisesti sellaisenaan suljettu alueellisia valtiontukia koskevien suuntaviivojen soveltamisalan ulkopuolelle (kyseisten suuntaviivojen 4.15-4.17 kohta). Se vetoaa muun muassa asianomaisen toimenpiteen väliaikaisuuteen ja sen lähinnä alueelliseen tavoitteeseen. Nämä perustelut eivät kuitenkaan vakuuta. Kantajaan nimittäin yhtäältä

sovellettiin suosituimmustariffia 15 vuoden ajan (vuoden 1995 asetuksen voimaantulosta riidanalaisen päätöksen ja erityisesti sen 4 artiklan, jonka nojalla Italian tasavallan oli peruutettava kaikki asianomaisen tuen tulevat maksamiset, tiedoksiantamiseen saakka). Suosituimmustariffi ei toisaalta koskenut vain Sardiniaa vaan myös Venettoa. Kuten vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, toimintatukia ovat joka tapauksessa tuet, joilla pyritään vapauttamaan yritys kustannuksista, joista se olisi muuten vastattava liikkeenjohdossaan tai tavanomaisessa toiminnassaan (asia C-156/98, Saksa v. komissio, tuomio 19.9.2000, Kok., s. I-6857, 30 kohta; asia C-459/10 P, Freistaat Sachsen ja Land Sachsen-Anhalt v. komissio, tuomio 21.7.2011, 34 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa ja em. asia Kronoply v. komissio, tuomion 75 kohta). Asianomainen tuki, jonka avulla kantaja saattoi keventää sähkönkäyttöön liittyviä kustannuksia, mikä määritelmällisesti kuuluu liikkeenjohtoon, todella oli toimintatuki. Näin oli sitäkin suuremmalla syyllä, koska alumiinintuotantoprosessi kuluttaa erittäin paljon energiaa (riidanalaisen päätöksen 74 perustelukappale), joten sähköön ostaminen oli olennaisen tärkeää kantajan toiminnalle.

93 Kolmannen kanneperusteen ensimmäinen osa on näin ollen hylättävä.

Toissijaisesti asianomaisen tuen hyväksyttävyyden alueellisia valtiontukia koskevien suuntaviivojen perusteella

94 Jopa toimintatukien osalta oli poikkeuksellisesti mahdollista sallia tuet tukikelpoisille alueille EY 87 artiklan 3 kohdan a alakohdan perusteella edellyttäen, että ne olivat perusteltavissa alueen kehityksen edistämiseksi ja niiden luonteella ja että ne olivat määrältään oikeassa suhteessa haittoihin, joita niillä pyrittiin korjaamaan. Kyseisten tukien oli oltava ajallisesti rajattuja ja alenevia. Kantaja katsoo toissijaisesti, että komission olisi pitänyt myöntää sen sardinialaisen tehtaan osalta tähän perustuva tukikelpoisuus. Näitä perusteluja ei voida hyväksyä.

95 Kyseinen tuki ei ensinnäkään – ja tämä seikka yksinään riitti siihen, että komissio kieltäytyi hyväksymästä tukea alueellisia valtiontukia koskevien suuntaviivojen perusteella – ollut luonteeltaan aleneva (riidanalaisen päätöksen 65 ja 239 perustelukappale), vaikka tariffin korotus oli rajattu enintään neljään prosenttiin. On nimittäin korostettava sitä, että suosituimmustariffin nimellismäärän korottamisen rajaaminen ei sellaisenaan merkitse kyseisestä tariffista hyötyvälle maksettavan hyvitysmäärän alenemista, koska sähkön tosiasialliset kustannukset toimijalle voivat olla korkeammat kuin ne, jotka se laskuttaa edunsaajalta suosituimmustariffin nojalla – jopa tapauksessa, jossa kyseistä tariffia korotetaan neljä prosenttia. Kuten komissio perustellusti totesi kenenkään tätä kiistämättä, suosituimmustariffi oli näin ollen aleneva vain siinä tapauksessa, että nettomääräisesti keskihinnat laskivat unionissa, ja kaikissa muissa tapauksissa se oli nouseva.

96 Komissio totesi seuraavaksi täysin vakuuttavasti, miksi asianomainen tuki ei edistänyt kestävästi alueellista kehitystä. Riidanalaisen päätöksen 235 ja 236 perustelukappaleessa se muistutti, että kantaja oli itse myöntänyt, ettei Sardinian toimipaikka ollut elinkelpoinen ilman suosituimmustariffia, ja osoittanut, että vaikka otettaisiin huomioon uuden infrastruktuurin (yksi kaasujohto ja yksi merenalainen kaapeli) toteuttamisen tuleva vaikutus markkinahintoihin, saatu hinta olisi verrattavissa muualla Italiassa sovellettuun hintaan, mutta se ei voinut mitenkään olla 30 euroa/MWh, mikä ”on välttämätöntä, jotta sulatto olisi kannattava” (riidanalaisen päätöksen 235 perustelukappale). Asianomaisen tuen ansiosta kantajan tehtaasta ei näin ollen todellakaan tullut saaren tulevan kehityksen moottoria, vaan se oli itse täysin riippuvainen suosituimmustariffista.

97 Lopuksi on todettava, että koska alueellisia valtiontukia koskevien suuntaviivojen mukaan tuen hyväksyminen edellyttää sitä, että tuki on oikeassa suhteessa niihin haittoihin nähden, joita sillä pyritään korjaamaan, komissio tutki, vastasiko suosituimmustariffi huomattavaa eroa Sardinian sähkönhintojen ja Italian mannermaan sähkönhintojen välillä muiden asiakkaiden osalta. Se totesi, että

kantajalle maksettu hyvitys oli paljon korkeampi kuin muualla todettu ero (riidanalaisen päätöksen 238 perustelukappale). Tässä tilanteessa kantaja ei voi väittää pätevästi, että asianomainen tuki oli oikeasuhteinen ja näin ollen hyväksyttävä.

- 98 Koska näitä kriteerejä ei täytetty, komissio katsoi perustellusti, että tämän vuoksi Sardinian suosituimmustariffia ei voitu hyväksyä alueellisia valtiontukia koskevien suuntaviivojen perusteella.
- 99 Tästä seuraa, että myös kolmannen kanneperusteen toinen osa ja näin ollen kolmas kanneperuste kokonaisuudessaan on hylättävä.

Neljäs kanneperuste, joka koskee hyvän hallinnon periaatteen loukkaamista ja SEUT 107 artiklan 3 kohdan rikkomista VPP-ohjelman osalta

- 100 Kantaja katsoo, että 19.1.2007 päivätyllä kirjeellään ja yleisemmin asenteellaan, joka koski VPP-ohjelman arviointia, komissio loukkasi vakavalla ja ilmeisellä tavalla hyvän hallinnon periaatetta ja SEUT 107 artiklan 3 kohtaa (riidanalaisen päätöksen tekemispäivä huomioiden tosiasiallisesti EY 87 artiklan 3 kohtaa).
- 101 Aluksi on muistutettava, että unionin oikeusjärjestyksessä vahvistettuihin hallinnollisissa menettelyissä noudatettaviin takeisiin sisältyy muun muassa hyvän hallinnon periaate, johon liittyy toimivaltaisen toimielimen velvoite tutkia huolellisesti ja puolueettomasti kaikki sen käsiteltävänä olevan tapauksen kannalta merkitykselliset seikat (asia C-269/90, Technische Universität München, tuomio 21.11.1991, Kok., s. I-5469, s. I-485, 14 kohta ja asia C-505/09 P, komissio v. Viro, tuomio 29.3.2012, Kok., s. II-3463, 99 kohta).
- 102 Seuraavaksi on korostettava, että komissio myönsi riidanalaisen päätöksen 281 perustelukappaleessa, että vuonna 2007 aloitettujen VPP-ohjelmaa koskeneiden neuvottelujen pitkittyminen, joka toki selittyi suurelta osin Italian tasavallan myöhäisellä reaktiolla, ei "[ollut] hyvän hallinnon periaatteen mukaista, ja se [oli vaikuttanut] tuensaajan käyttäytymiseen tutkinnan aikana".
- 103 Vaikka arvio, joka komissiolla saattoi olla omasta käyttäytymisestään, ei sido unionin yleistä tuomioistuinta millään tavalla ja tämän on harjoitettava omaa valvontaansa riidanalaisen päätöksen laillisuudesta, sekä kannekirjelmän vaatimusosa että riidanalaisen päätöksen nimenomainen kohde sen sijaan sitovat sitä kyseisen valvonnan yhteydessä.
- 104 Siltä osin kuin hyvän hallinnon periaatteen loukkaamisen väitetään muodostuvan komission epäröinnistä ja siitä, ettei se tutkinut nopeasti VPP-ohjelmaa Sardiniaassa sijaitsevan tehtaan osalta, on todettava, että komissio katsoi tarkoituksenmukaiseksi "olla vaatimatta Sardinian laitokselle myönnetyn tuen takaisin perintää kirjeen päiväyksen eli 19.1.2007 ja - - [riidanalaisen] päätöksen päiväyksen väliseltä ajalta" (riidanalaisen päätöksen 282 perustelukappale). Riidanalaisen päätöksen 2 artiklan 1 kohta kuvastaa tätä analyysiä. Kanneperusteella, joka koskee hyvän hallinnon periaatteen loukkaamista, ei näin ollen voida vaikuttaa riidanalaisen päätöksen laillisuuteen, kun on kyse asianomaisen tuen soveltuvuudesta yhteismarkkinoille, eikä sillä ole merkitystä sen tuen suuruuteen, jonka takaisin perimiseen komissio velvoitti 18.1.2007 jälkeiseltä ajanjaksolta Sardinian tehtaan osalta, joten se on hylättävä osittain tehottomana.
- 105 Kyseisen kanneperusteen tarkastelusta ilmenee kuitenkin, että kantaja liittyy sen laajempaan kokonaisuuteen otsakkeen "Komission hallinnollisen menettelyn kulku alla" ja viittaa muun muassa viivyttelyyn, joka sen mukaan perustuu seuraaviin seikkoihin:
- Alumix-päätöksen, jossa komissio katsoi, etteivät vuoden 1995 asetuksella toteutetut toimenpiteet olleet valtiontukea, sisältö

- komission passiivisuus, kun sille oli ilmoitettu alkuperäisen tuen muutoksista
  - se, että vuoden 2004 asetuksen osalta komissio aloitti suosituimmustariffin uusia edunsaajia koskeneen tutkinnan muttei kantajaa koskenutta tutkintaa
  - 19.7.2006 päivätyin päätöksen tekeminen
  - riidanalaisen päätöksen tekeminen sen hypoteesin hylkäämisen jälkeen, jota VPP-ohjelma edusti.
- 106 Nämä eri seikat erikseen tai yhdessä tarkasteltuina eivät voi merkitä hyvän hallinnon periaatteen loukkaamista. Ensinnäkin on nimittäin muistutettu, ettei kantaja voinut Alumix-päätöksen perusteella katsoa, että sen soveltamisala ylitti vuoden 1995 asetuksessa säädetty kymmenen vuotta kantajan saaman suosituimmustariffin myöntämiselle. Komissiota ei toiseksi voida moittaa siitä, ettei se noudattanut hyvän hallinnon periaatetta, jos yksinomaan kolmannen toiminnan vuoksi kyseisellä toimielimellä ei ollut edes mahdollisuutta hallinnoida hyvin. On kiistatonta, että koska Italian tasavalta ei käsiteltävässä asiassa ollut ilmoittanut vuoden 2004 asetuksesta eikä vuoden 2005 lain 11 §:n 11 momentista – mikä merkitsi sääntöjenvastaista toimintaa –, komissio ei voinut ottaa kantaa, mikä sen olisi pitänyt tehdä, jos valtiontukien ilmoitusmenettelyä olisi noudatettu. Kuten edellä 65-67 kohdassa todettiin, komissio ei myöskään osoittanut passiivisuutta Italian viranomaisten uusien säännösten antamisen jälkeen, vaan se pyysi näiltä tietoja, joita se piti tarpeellisina. Kolmanneksi on todettava, että sekä unionin yleinen tuomioistuin että unionin tuomioistuin katsoivat 19.7.2006 tehdyn päätöksen lailliseksi – myös siltä osin kuin se käsitti kantajaa koskevan osan erottamisen vuoden 2004 asetuksella nimettyjä suosituimmustariffin uusia tuensaajia koskevasta osasta. Neljänneksi on todettava, että edellä 104 kohdassa muistutettiin, että kun on kyse viiveestä, joka aiheutui VPP-ohjelmaa koskevien neuvottelujen aloittamisesta ja sittemmin tämän hypoteesin hylkäämisestä, komissio katsoi olleensa itse velvollinen ottamaan tämän huomioon luopumalla tähän liittyvän tuen takaisin perimisestä, mikä ei varmasti voi olla huonoa hallintoa.
- 107 EY 87 artiklan 3 kohdan väitetystä rikkomisesta, joka koskee sitä, ettei komissio arvioinut VPP-ohjelman vaikutuksia Sardiniasa, on lopuksi muistutettava, että komissio katsoi riidanalaisessa päätöksessä perustellusti, ettei kyseinen ohjelma tarjonnut riittävää perustaa, jotta tuki soveltuisi yhteismarkkinoille sen toteuttamista seuraavalla siirtymäkaudella tai (vielä epätodennäköisemmin) sen toteuttamista edeltävällä kaudella (riidanalaisen päätöksen 253 perustelukappale). Koska Sardinia ei kyseisen määräyksen perusteella enää ollut tukikelpoinen alue vuoden 2006 lopussa ja koska komissio ja Italian tasavalta aloittivat neuvottelut vuoden 2007 alussa, EY 87 artiklan 3 kohtaa ei voitu rikkoa sen vuoksi, että komissio päätti olla ottamatta huomioon kyseistä ohjelmaa, erityisesti siksi, että EY 87 artiklan 1 kohdassa vahvistettu yleisperiaate on valtiontukien kieltä ja tätä periaatetta koskevia poikkeuksia on tulkittava suppeasti (asia C-277/00, Saksa v. komissio, tuomio 29.4.2004, Kok., s. I-3925, 20 kohta; yhdistetyt asiat Atzeni ym., tuomio 23.2.2006, Kok., s. I-1875, 79 kohta ja yhdistetyt asiat T-362/05 ja T-363/05, tuomio 2.12.2008, 80 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).
- 108 Edellä esitetyn perusteella neljäs kanneperuste on hylättävä.
- 109 Koska ensimmäistäkään kuudesta kanneperusteesta ei ole hyväksytty, kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

110 Koska komissio on vaatinut kantajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska kantaja on hävinnyt asian, se on työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaisesti velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut väliitoimimenettelystä aiheutuneet kulut mukaan lukien. Kyseisen työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan mukaisesti Italian tasavalta, joka on väliintulijana käsiteltävässä asiassa, vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) **Kanne hylätään.**
- 2) **Alcoa Trasformazioni Srl vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se veloitetaan korvaamaan Euroopan komission oikeudenkäyntikulut väliitoimimenettelystä aiheutuneet kulut mukaan lukien.**
- 3) **Italian tasavalta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Gratsias

Kancheva

Wetter

Julistettiin Luxemburgissa 16 päivänä lokakuuta 2014.

Allekirjoitukset